

[Bjørn Elmquist]

erkendelse af behovet for at få nogle sager klaret hurtigere igennem ved en særlig hasteprocedure. Der har været anvendt lidt smigrende betegnelser for sådan en hasteprocedure. Jeg tror, der er nogle, der har været inde på at kalde det for standretter, og det må jeg totalt afvise. Der er ikke tale om at anvende en så summarisk form.

Der er en dobbelt begrundelse for at gennemføre en sådan ordning. Der er et helt legalt ønske, som er meget respektabelt, synes jeg, om ikke at belaste den øvrige procedure i flygtningenævnet med sager, som er ganske utvivlsomme. Det andet hensyn er hensynet til de mennesker, der har afleveret ansøgningen, denne ansøgning, som så må betragtes som værende ganske udsigtsløs, ganske grundløs. Det er at stikke blå i øjnene på de mennesker at lade dem komme ind i den almindelige, mere langsommelige, men også mere grundige procedure. I den tid, hvor de så opholder sig i landet, skabes der efterhånden en stærkere og stærkere forhåbning hos dem om, at de nu kan blive, og at de kan opnå flygtningestatus. Dette, at de har opholdt sig i landet i så lang tid, kan i sig selv ende med at blive et selvstændigt argument, og på den måde risikerer vi helt at fordreje, udhule og ødelægge flygtningebegrebet, også i en international sammenhæng.

Hvad selve proceduren angår, er der jo forskellige opfattelser, hvis vi sammenligner vores forslag og det forslag, som de andre partier har fremsat. Vi har den principielle indvending imod at indføre det nye nr. 2, at der hermed opstår mulighed for diskussion, for uenighed, men i det omfang uenigheden kalder på en videre procedure i flygtninge-nævnet, er nogle af de ønsker, som fik os til at fremsætte dette forslag, forsvundet.

Jeg synes, at man skal være forsigtig med at overdrive hensynet i spørgsmålet om skriftlig procedure i stedet for den mundtlige i disse sager om den grundløse ansøgning. Er der tale om en åbenbart grundløs ansøgning, mener jeg ikke, at der er væsentlige indvendinger imod skriftligheden. Det grundløse skulle jo meget gerne være så åbenbart, at det fremgår også af den skriftlige forelæggelse og den skriftlige behandling.

Dernæst skal jeg sige et par ting om det, hr. Torben Lund var inde på for lidt siden, fortolkningen af ordet »beskyttelse« og dette med, at man risikerer, sådan som hr. Torben

Lund så det i hvert fald, at asylansøgerne eller de mennesker, vi her taler om, kan blive genstand for udvisning og tilbagevisning fra det ene land til det andet, noget, som man vistnok i international sammenhæng kalder »tennis ball expulsions«, altså at man ligesom en bordtennisbold eller en tennisbold ryger over nettet adskillige gange fra det ene land til det andet. Dette er et problem, som vi f.eks. i Europarådet har søgt at løse, og som vi er i færd med at søge at løse, men jeg mener ikke, at der ved den præcisering, som er foreslået fra regeringspartierne side, lægges op til det. Det land, som vedkommende i givet fald sendes til, er jo, må jeg gå ud fra, det, vi kalder første asylland, og dette første asylland vil da ikke have noget grundlag for at ekspedere de pågældende tilbage til Danmark igen. Der er ud fra reglen om første asylland intet grundlag for at kalde Danmark for første asylland og derfor sende disse mennesker ping-pong tilbage tværs over nettet til Danmark. Sådan må jeg i hvert fald se det.

Jeg skal slutte nu, og jeg håber på en bred enighed. Jeg hæfter mig i den forbindelse også ved det, socialdemokratiets ordfører gav udtryk for i samme retning. Jeg håber, at det under udvalgsbehandlingen kan blive muligt at få etableret denne brede enighed, så vi netop undgår, at disse spørgsmål går hen og bliver en politisk katebald. Det forudsætter, at vi fra begge sider er parate til at mødes, og det må jeg så også gå ud fra indgår i den motivering og i den redebonhed, som hr. Torben Lund gav udtryk for.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Det var lige til hr. Bjørn Elmquists bemærkninger om dette med førsteasyllandsbegrebet. Hvis det bare var sådan, at alle lande havde det samme førsteasyllandsbegreb, ville den situation ikke kunne opstå, som jeg mener kan blive følgen af at ændre på formuleringen i § 7, stk. 2. Men når vi nu ved, at der er lande i Europa, som har et andet førsteasyllandsbegreb og en efter vores mening forkert vurdering af, hvad et første asylland bør være, så vil man altså kunne bringe nogle asylansøgere og flygtninge i den situation, at de ikke kan være nogen steder. Derfor tror jeg, det er vigtigt, at vi undlader at ændre på